

Wouter DEPRez

Komiek en cabaretier

Verborgen in een container grond uit de geboortestreek van de tuinaanlegger reist een obus naar Gent, een gezin wiedt onkruid en leert intussen omgaan met ziekte. De stadstuin uit *Bloemen, bijen & borstbollen*, de muzikale voorleesvoorstelling waarmee Wouter DEPRez (41) in oktober rondtoert en die meteen ook in boekvorm verschijnt, werkt op de lachspieren en op uw gemoed.

‘Ontroeren gaat me sinds kort gemakkelijker af’

Jozefien VAN HUFFEL

Zijn partner snakke naar lucht en ruimte, dus kochten Wouter DEPRez en zij een huis met iets wat een tuin kon worden, en wel in „de meest dichtgebetonneerde wijk van Gent”. Vroeg hij zich vooraf af waar dat eigenlijk voor nodig was, nu deelt hij zijn avonturen met hommels en compost met verve. „Ik ben nogal vierkant. Wat me niet interesseert, merk ik zelfs niet op, maar als iets mijn aandacht trekt, kan het dat ik er binnen het jaar alles over weet.”

–Als kind al wilde u geen conflict, zegt u in de voorstelling. Wat vond u ervan dat u het omgekeerde werd verweten, toen u het ruim een jaar geleden opnam voor een bos in Genk?

Ik val niet samen met de Wouter in mijn teksten, maar ik meed conflicten wel echt. Wellicht is dat een combinatie van genen en West-Vlaamse opvoeding, want mijn broers hebben het ook. Het sleet bij het puberen, maar tot een lastigaard bracht ik het nooit en dat zit er ook niet meer in. Als iets me echt te veel wordt, dan komt het er wel makkelijk uit en kan ik grof zijn.

Was ik lastig in de zaak-Essers? Dat ben je als je ophef maakt om aandacht op jezelf te vestigen en als je *bullshit* verkoopt, waarvan het je niet uitmaakt of het waar is of niet, zoals filosoof Harry Frankfurt het definiëerde. Ik had altijd de intentie de waarheid te spreken. Als je dan hoort dat je een lastigaard bent die niet weet wat hij zegt, dan zet je je tanden er nog harder in. Zoals vaak kwam de politiek niet met een groter verhaal. Zo sta je in elk dossier lijnrecht tegenover elkaar. Er mag meer waarachtigheid komen, meer *parler-vrai*.

–Uw held in de voorstelling is uw ‘nonkel’ Wilfried. Heeft u het voor kleine helden?

Een kleine held is aantrekkelijk omdat het haalbaar lijkt zijn voorbeeld te volgen, maar het gevaar is dat dat alles klein houdt. Toen Nelson Mandela stierf, ook een held voor mij, verklaarden sommigen hem heilig. Door hem geïnspireerd zijn is dan bijna onmogelijk, op de schaal waarop je zelf opereert. Anderen haalden hem naar beneden, zodat hij minder bedreigend werd. Hetzelfde speelt met artistieke helden. Jacques Brel bijvoorbeeld, die is zo goed dat het belachelijk is dat ik mezelf met hem vergelijk. Mijn oplossing is dat ik alles wat ik doe, zie als een oefening voor wat ik uiteindelijk wil kunnen.

Wouter Deprez: „De politiek zou baat hebben bij wat meer waarachtigheid, meer *parler-vrai*.” © Jonas Lampens

–Speelde u daarom tien proefvoorstellingen?

Soms speel ik er vijftig of zestig. Bij stand-upcomedy verkoop je de illusie dat je rechtstreeks tot je publiek praat. Of dat lukt, kan ik enigszins inschatten aan mijn schrijftafel, maar de reactie van het publiek is essentieel. Nu breng ik een voorleesvoorstelling.

„Wie niet jaloers of kwaad wil zijn, ontkent een deel van ons basispakket”

Het contact is minder direct en ik durf meer emotie in de tekst te brengen. Rechtstreekse emotionaliteit vind ik toch altijd een beetje gênant. Tegelijk is het zoeken naar het evenwicht tussen humor en gevoel. Humor is oefenen met de logica, een steen op een andere leggen om de eerste dan weg te schoppen, terwijl je voor ontroering zorgvuldig moet stapelen. Het gaat me sinds kort gemakkelijker af. Daarnaast ontdekte ik een vorm van humor die meer literair is. Alsof ik een extra instrument heb bedacht.

–Rotklussen moet je met je hele samenleving doen, zegt u over onkruid wieden het gezin. Is dat een maatschappijvisie?

Neen, vanwege het woord ‘rotklussen’. Kijk naar kanker. Iedereen ziet het als een vijand, als kwaad dat iets goeds stukmaakt. Toen Marjan, mijn partner, de diagnose ‘borstkanker’ kreeg, stuurde ik zelf e-mails over het beestje dat we zouden verslaan, maar eigenlijk is de woordkeuze fout. Natuurlijk doe je wat mogelijk is tegen de ziekte. De natuur is echter al het goede zowel als het roofdier dat verslindt, de gezonde cel en de kanker cel. Hetzelfde geldt voor ons. Wie nooit jaloers of kwaad wil zijn, ontkent een deel van het menselijke basispakket en ontnemt zichzelf de kans te leren omgaan met die aspecten.

–Is dat typerend voor deze tijd?

Er zijn weinig verhalen die helpen het leven te kaderen. Neem nu sterfelijkheid. Hoe langer we leven, hoe slechter we zelfs met erg verdunde vormen ervan om kunnen. Ik heb de leeftijd dat je de jeugd afgeeft, je jonge lichaam en de to-

meloze energie waarvan je nu pas beseft dat je die had en die je dus niet ten volle benutte. Het huidige dominante verhaal zegt dat je op elk moment alles kunt. Vroeger was het er wellicht veeleer op gericht mensen onder de knoet te houden en daar sta ik ook niet achter, maar het gebrek aan ondersteuning geeft wel levensstress. Burn-out, een gevoel van zinloosheid, dat zijn problemen van nu. Ik zoek mee naar verhalen die helpen. Mogen voelen wat we voelen is een eerste stap, verlamming doorbreken en uitzoeken wat we zinnig vinden en welke rol we willen spelen de volgende. Velen lijken verstrikt in het onbelangrijke. Ikzelf wil naast verhalen maken, concrete dingen in beweging zetten, op afgebakende terreinen zoals bosbeheer.

Bloemen, bijen & borstbollen, vanaf vandaag in de boekhandel en vanaf 4 oktober in theaterzalen. Info op www.wouterdepmez.be